

Womhaj Bóh!

Cizbto 9.
4. měrza.

Łětnik 4.
1894.

Szerbske njedzelske łopjenka.

Wudawaju ƙo kóždnu ƙobotu w Szmolercy ƙnihućiszczěrni w Budyšcinje a ƙu tam dostacź sa sztwórtlětnu pschedplatu 40 np.

Njedzela Łactare.

Jan. 6, 1—15. Nasche dženšnische ƙwjate sezenje powjeda tež wo Jesuƙowym czerpjenju. Wšchat je to czerpjenje sa njeho było, so jeho wuczobnizy tehdy w pu- sezinje ƙo jemu tak mało dowěrachu, a to, so chyzysche lud dla wudželeneho khlěba jeho sa ƙrala měcz. — Jesuƙ po- sbeže ƙwojej woczy a wuhlada, so wulki lud ł njemu dže a praji Filipiej: Hdže nakupimy khlěba, so bychu czi po- jedli? Filipus wotmolwi jemu: Sa dvě seče pjenjesow khlěba njeje jim došč, so by kóždny wot nich jeno po małym kusku wsak. Njeknu ł njemu Sandrij: Jedyn hólz je tudy, tón ma pjecz jecznych pokrutow a dvě rybje, ale szto je to bjes tak wjele? — To njebě žane wjelele sa teho Snjesa. Wón njechafche jich rachnowanje, ale jich dowěrjenje spytowacź. Wšchat běchu wuczobnizy wjazy hacź jedyn ras jeho ƙraƙnosć widzecź móhli. Woni dyrbjeli jemu wot- molwicź: Snjeze, my nimamy niczo, ale ty mašch wschitko a mčzeich wschitko, ł małego wjele, ł niczego něšto šczinicź — abo tež bjes khlěba žiwjenje šdzerzecź. Město teho ƙak małowěrivi běchu, ƙak ƙlepi pschecziwo njebieskej jaƙnosći we wobliczu ƙwojeho miščtra!

A tež my! Ƙak hušto nješƙmy hižo jeho ƙraƙnosć widželi, jako ƙraƙnosć narodženeho Szyna wot Wótza po- ueho hnady a prawdy! A tola hdyž wón naš ras spytuje, hacź móžemy, město ł porštami rachnowacź a ł rukomaj pschimacź, jeho njewidomnu móž a ƙraƙnosć ł ruku wěry šapschimnyć, dha ƙo pokaze, so ƙmy tež my prawi A=B=C= šchulerjo we wěrje. A modlitwa w Jesuƙowym mjenje woštanje tež ƙemšerjam hušto w šchiji težazy.

Dowěrmny ƙo jemu stajnje a pschezo. Wón móže tež dženša hiščće ł małym, haj ł niczim žiwjenje šdzerzecź a dobrotu cžinicź.

Alle tón Snjes dyrbjesche w ƙwojim wuczěrskim za- stojnstwoje niz jeno dla małego wěry ƙwojich wuczobnikow czerpicź, ale tež dla pschibóšstwa ƙwojich pschiwšowarjow. Alle njebě wón wěrnny Bóh — móže dha ƙo tež žiwny Bóh sa pschiboha měcz? Haj wón bě Bóh, ale w cžele, t. r. žiwny cžlowjek wot ƙnježny Marje narodženy. Jako cžlowjek ƙo modlesche ł ƙwojemu Wótzej, džakowafche ƙo jemu sa jeho dary, pokafowafche na njeho, pytafche jeho cžescź, dašche tež šbhtne ƙruschki šberacź njedžiwajo na bóštku móž ƙwojeje paršchony. Wo wscho to pak tón lud njerodžesche a njepóšna ani žiweho Boha ani wotrocžkowy šchtalt, kotruž bě na ƙo wsak. Jako našyczerja, jako khlěba-dawarja a šastaracžela jeho wobhladowachu. Šhlěboweho ƙrala pytachu a hdy by ƙwoju ƙuchinu ƙamo w heli mět, wón bě jim prawny, hdyž jenož jim pomhafche. Haj wón bě ƙral, ale niz po židowskej myšli, niz ƙral w ƙraleštwje wěrnosće, wo kotruž woni njerodžachu abo kotruž ƙamo hidžachu. Wón chze tež cžělnu šwontomnu ƙraƙnosć štworicź, ale hałle pod nowymi njebieskami, na nowej semi, hdžež prawdosć bydli. Tamni po khlěbje hlódni ƙlužobnizy brjucha dzer- žachu jeho jeno sa cžlowjeka, ƙiž móže wjazy, dylzi drusy, cžescžachu jeho po tajšim žyle njedžiwajo na žiweho Boha. Njerěkašche to Šchryštuša sa pschiboha měcz?

A njemužiwaju ƙo tež nětko jeho ƙłowa, jeho šakra- ment wot wjele tak mjenowaných šchescžijanow jeno sa šemške, cžělna a šwontomne wotpohladny jako někaška ƙušćarška

móz? Njewocžafuje jich wjele šebi wot šwjateho wotkasanja město wodacža hrěchow wumoženje wot czělneje mozy, na ršchiklad rucže woczěrštwjenje abo wumrjecže? Njeje tež sa jich wjele wyšokich kšchesczjianska wěra jeno dobra sa jich wotpohlady, jeno dobra wusda a rěsadło do huby tych nistich a khubnych? Njerěka to Jesuša sa pšchiboha, haj jeho mjeno sa šmėch mēcž? A njedyrbjało wšcho to teho Anjesa hišcže na trónje jeho majestoscže horzo bolecž, hdy by bolenje tam pšchistupicž mohło? Njedyrbi to wšchėm šwėrnym šlužobnikam, wuczerjam, kłodžerjam sa Jesušom hłuboko do wutrobny rěšacž?

Bóh luby Anjes wobarnuj wšchėch kšchesczjianow pšched malej wėru a pšchibóštwom. Šafle potom šafczėje jim š Anjesoweho czerpjenja prawe njebjeste Laetare — wješel šo!

Mulkez Jan se šwojimaj šynomaj,

abo: **Bože pucže a cžłowjecže myšle.**

(Štónčjenje.)

Duž pšchikafa wobėmaj šwojimaj šynomaj, šo dyrbitaj šamoj se šwojej ruku tónle hród šapalicž, šo dyrbjěše šo jim wotpalicž, šo njemohł w nim ženje wjazy žadyn cžłowjeł bydlícž. — „Šako šo wczera wječor lutki šam domoj wješych, dopomnich šo na tule staru powješcž, a hdyž tež šam žadyn rycžer nješym, šebi tež žadyn hród natwaril nješym, šym tola dopóšnał, šo je mėl tamny rycžer šwoje dobre prawo se šwojim štukom, pšchetož šchtož štaj šebi žanej šarschej š Božej pomozy nahromadžikoj, nješmėtaj wonaj žanym tajkim šwojim džėczom sa to šawostajicž, kotrež chzylė š tajkim bohastwom druhim ludžom škłodu nacžinicž, šo dyrbjeli sa to wšchitzy drusy na nje bėda wołacž, — radšcho njech wobej šarschej šwoje šawoženje do přėdka škazetaj, šo jimaj kónž wosmje. — Ale přiedy dylłi chzemoj mój š naju nahromadžėnym kubłom tak ščinicž, kaž je tamny rycžer ščinił, chzemoj š Božej pomozy hišcže šphtacž, hacž waju wobeju njemohłoj na lėpšcu štronu wobrocžicž a wamaj waju womašanej ruzy cžistej smycž. Wój dyrbitaj šo wobaj dacž wot naju do cžista wuhojicž a šahojicž. Šow wamaj ničžo druhe wšche njewoštanje. Njėchataj to cžinicž, njėchataj na naju pošłuchacž, šo namaj njepodczšknycž, tehdy wěštaj, šchto na waju cžaka. Šechzetaj pak namaj wšcho po naju woli wuwješcž, budžetaj wobaj š nowa šašo naju lubowanej džėscži. Namaj dyrbitaj šo domėricž, naju wopomnjecže w cžescži mēcž, naju cžėšne mjeno do žaneje haniby njepšchijnješcž. Wój pak chzemoj tež š dobrym domėrjenjom do Boha wšcho š wamaj š nowa šapocžecž š nadžiju, šo namaj dale žanu hanibu njenačžinitaj. Wopomnitaj mi wšcho, šchtož šym tu wamaj dorjėk Ša tši dny šo šašo šem wrócžtaj a mi šwoje wotmolwjenje na wšcho to dajtaj, šo wėm, na cžim š wamaj šym.

Ale na to mi njėšabudžtaj: Šdyž mam ja, mišchr Jan Mulka, šwojej woczji wotewrjenej, tehdy nješym ja wjazy žadyn šlepny muž, a šchtož je šebi wušwazik, mje junu wujebacž a šjebacž, tón mje drugi krocž š nowa njėšjebje, a šym šebi ja něšchto wotmyšłik a wumyšłik, to mi po tym ničtő wjazy š hłowy njewurėcži. Wój dyrbitaj mi wobaj šhonicž, šo šym ja mišchr Jan Mulka, tajki pak niž jowle w šwojim domje a rėšništwe a na radnej thėži, ale jowle sa waju mojeju hólžow, kotrajž šamaj ničžo njerosymitaj a ničžo njemóžetaj, a kotrajž šebi, kažejž tu pšchede mnu štejitaj, žadyn tak wjele mšdy šašłuzicž njėšamóžetaj, šo mohłoj šebi se wšchėj šwojej šašłuzbu žadyn tydžėn šwoje žiwjenicžko šdžeržecž. Nėtkle džitaj mi wobej, kóždy šwoju štronu, a sa tši dny chžu mēcž ja wot waju wotmolwjenje, a šchtož budu wamaj po tym prajicž, to budže Mulkez mišchr džeržecž. Wón pak a jeho žona mataj wobaj jenake myšle.“

Takle je tehdy Mulkez Jan do šwojeju šynom porėcžal, jeho šłowa pak težachu jimaj wšchitke na wutrobje, kaž byle cžėžke šamjenje. Štonajo a šdychujšo pšchindžėšchtaj sa tši dny wobaj š šwojemu nanėj a prajėšchtaj jemu: „Šaj, luby nano, wy macže šwoje prawo se wšchėm, šchtož šcže namaj doprajili, wam a macžeri chzemoj špochi š dobrej wutrobu pošłušchnaj bycž.“ A to je šo tež po tym wot wobeju špochi štało. Man a macž bėšchtaj twjerdej a frutej pšchecžiwmo wobėmaj, na šłowo dyrbjěšchtaj jimaj wobaj pošłuchacž, a do teho štaj šo tež wobaj š Božej pomozy

šwucžikoj. Mulkez Jan pak a jeho žona budžetaj móz junu š wješelom šwojej woczji šandželicž, dofelž nětkle wěštaj, šo mataj dobreju, pšchistojneju, cžėšneju šynom, kotrajž šmėjetaj junu jeju wopomnienie w cžescži, a kotrajž budžetaj, šchtož štaj jimaj jeju šarschej š Božej pomozy nahromadžikoj, se wšchėj cžescžu a š Božim žohnowanjom wobšedžicž.

Skr.

Jesuš a cžłowjetojo.

VI.

Evangelijon a žony.

„Tu njeje žadyn wotrocžk ani šrejny, tu njeje žadyn muž ani žona; pšchetož wy šcže wšchitzy jedyn w Šhryštušu Jesušu.“ Gal. 3, 28.

1. Tu njeje žadyn muž ani žona.

Šchto dorošymy hłubokoscž teho šłowa? Někotry kšchesczjijan te šłowa pšchecžita, bješ teho šo by šebi na něšchto waznišche pšchitym myšłik. Jeho myšł je: Šo šo šamo wot šebje rošymy, šo w Šhryštušu žona runje tak wjele płacži kaž muž, šo je pšched Božim wócžkom wotrocžk runje tak wjele kaž wošebny knješ. Šaj, hdyž ty tak myšłicž, šwėdcženje wotpožožicž, šo evangelijon twoje smyšlenje wobknejži. Ty pak tež šjewišch, šo njemyšłicž, kaž najwjazy cžłowjekow wšchitkich cžašow a wšchitkich ludow, haj, kaž — hdyž na wulke a žylė hladamy — šu wšchitzy cžłowjetojo myšłili, kiž kšchesczjienjo njebėchu. Šapošchtoł wuprajji, šo žona runje tak wjele płacži kaž muž, a to Šhryštuša dla. Še-li pak w Šhryštušowymaj woczjomaj runje tak wjele kaž muž, je wona to tež w woczjomaj jeho wucžobnika a dyrbi tež jako tajka w žiwjenju šo wobhladowacž.

Šdy by to něchtő w cžašu do šažoženia kšchesczjianskeje žyrkwie wuprajicž chzyl, bychu to jemu sa ško wšali; haj woni bychu jeho sa njerosomneho mėli. Žona bėšche šazpjena; wona bėšche ščłovinka, kiž dyrbjěše džėlacž; wona šo sa pošneho cžłowjeka njewobhladowašche. — Wėrno wšchaf je, šo njebėšche pola wšchitkich ludow w tej šamej mėrje šazpjena. W ranšchich krajach bėšche hórje hacž w wječornych. Žony w našchich krajinach mėjachu šo pšchėžo hišcže kaž šėšchcziny w pšchirunanju š cžornymi šotrami w Šfrizy. Ale šo by šo žona jako mužej runa wobhladowała, w šarych cžašach nihdže njenađenđjšch.

Nimale wšchudžom bėšche žona kaž twora, š kotrežž na šahodnišche abo šuronišche wāšchnje wšlowachu. Nihdže šebi na to njemyšłachu, šo šo runje tak šdžėlanoscži pšchihodži kaž muž a duž šebi tež ničtő se žonami próžy njecžinjěšche. Wo tym jašnje šwėdcži, šo šmėdžicžke jedyn muž wjazy žonow mēcž. Šaj, šamo David mėjěšche tajku cžrjėdu žonow, kažejž ma nětko ratar štađto wozow. A tajke je, kaž je snate, dženkša hišcže pola muhamedanarjom. Došcž njeje š tym, šo žona žanych prawow na šemi nima, ně, wona tež nadžije na tamne žiwjenje nima, šhiba šo šo jej, hdyž šo žylė jako ščłovinka pod mužowu wołu podda, poradži, šo šo w tamnym šwėcže — jako muž narodži.

A nětko pšchindžė evangelijon a pšchipowjeda na šažožtu wumoženia, kiž je šo w Šhryštušu štało, šwobodnosczž žony; pšchetož wone praji, šo je žona runje tak wjele kaž muž. Dofelž je Bóh w Šhryštušu šazpjenu žonu runje tak wyšoko lubował kaž muža; dofelž je Šhrytuš šwoju šrej runje tak derje pšchelał ja žonu kaž sa muža, dofelž je žona runje tak wěšcže džėłowna herbštwa tych šwjatych w šwėlle, — šo tež šamo wot šebje rošymy, šo ma ju muž w šemškim žiwjenju po tym wāžicž a cžėscžicž, škaž jašne tež to je, je tola š pšchewjedženju tuteje myšle pošwrócženje wšchitkich dotalnych šašadow nušne było. Šo pšchemėnjenje hišcže hłubje pšchima, hacž hdyž tón šamny šapošchtoł praji: „Tu njeje žadyn wotrocžk ani šrejny.“ Ššamo mudry Aristoteles, jedyn š najwjetšchich duchow wšchitkich ludow, ma sa kónž šwėta, hdy by šo ščłovinstwo šbėhnyło. W tym wšchaf mėjěšche prawo: wón bėšche kónž štareho šwėta, cžłowjetojo dyrbjachu nawutnycž žylė hinał myšłicž a šacžumacž, woni dyrbjachu šwoje šemške žiwjenje žylė hinał šarjadowacž, hdyž chzychu bješ ščłowow žiwi bycž.

Škaž pak šo to pšchemėnjenje jara pomalšu štawāšche, tak pošmalšu, šo dyrbjěšche šłoncžko džewjatnateho lėštotka šelšhadžecž, přiedy hacž kšchesczjianske ludny wucžbu evangelija do štukta štajichu a ščłovinstwo žylė šbėhnychu, tak tež njeje hinał było š tym pšchemėnjenjom, kotrež evangelijon do šwėta pšchijnješke, hdyž přėdowāšche: „Tu njeje žadyn muž ani žona.“ Šaj, hdyž šmėm šwoju myšł wuprajicž, — ja šebi myšłi, šo ma šo w tym nastupanju

hiščeje wjele stacj. To chzemy bebi rosjašnicj. So bēšche kšesczjjanstwo samolutke, kotrej je to pschemējenje pschinieško. s teho widžimj, so mudri nascheho czaša, kiž kšesczjjanstwo sa- czišnu, tež sašo do pohanških nahladow wo žonach so wrōcja. Tak pišche Schopenhauer: „Žona njeje t wulkim džekam powołana. Tejna wēz njeje skutfowacj, ale czerpicj. Wona kwoje powołanje dopjelni s bolostnymi porodami, se staroscju wo džeczi, s podcziš- njenjom pod muža. A fastaranju a wotczechnjenju džescja je po- wošana, dokelž czaš žiwjenja džeczaza, kama wulke džeczo wostanje, kaž by křjedža stala bjes džescjom a mužom, kiž je jenož sam žyly cžlowjet.“ Njeje to to kame stare pohanške smyšljenje? Zaposchtol pač praji: „Tu njeje žadyn muž ani žona.“ My pošnajemy, so wón wērnoscj kwojeho wuprajenja na parschonu Křhřstufowu, abo chzemy radško prajicj, na šmilnoscj Křhřstufowu, sałožuje. A duž ma psched woczomaj, kač je šo tōn sbōžnik pschecziwo žonam sadžeržak. Wo tym pschichodnje.

(Poftracžowanje.)

Spowjedna šhtucjka.

Psched twojej mozu ležimj
W prochu, Knježe lubj;
Na wołtar woczi šložimj,
A tebi pač wutrobj.
O Božo, budž ty hnadny nam!
Wodaj wšchē czežke hrēchi šam!
Ach Knježe, wulki sbōžniko,
Njewustorcž wbohich hrēschnikow,
Njewustorcž naš!
Njewustorcž tola naš!

Bo němškim thērlušcu: Hier liegt vor deiner Majestät.

Druhe žiwjenje w njebešach.

So druhe žiwjenje po šmjerczi pschindže, w kotrymž šo pobož- nym derje pōndže, šu tež wšchelzy mudri pohanjo se šwētkla pschirody pošnali; pschetož woni šu wēřili, so šo dušchi, kotraž je nješmjertna, pschichodnje derje pōndže a šo do drugeho žiwjenja pschindže, w kotrymž smēje lute wješele a wofschewjenje. Tola šu bebi pohanjo w šwojim šašlepjenju na tajke žiwjenje myšlili, kotrej šo w šamych cželnjch žadosčžach wjedže — teho dla wjele wo elisej- škich šahonach powjedaja. — Mudry a wučeny pohan Plato rēczi wšchaf w jenyh šwojich knihach wjele wo šapščanju dušche teho, kotryž je šwoje žiwjenje w dobryh pocžinkach wjedł, teho runja Pythagoras a drusy.

Šacž runje je hižo došč dopokasane, so je wēczne žiwjenje a krašne šapščanjenje ša bohobojasnjch po tuthym žiwjenju, je tola pschezo jich došč tajšch njewērjazyh a bjesbōžnyh ludži, kotšiz do žaneho wēczneho žiwjenja, do žaneho šapščanjenja ani khostanja po šmjerczi njewērja. Tajzy bechu tež tamni Sadducejšzy, kotšiz njewērjachu, so je žadyn jandžel, žadyn duch, žane wēczne žiwjenje. Blinijus, kaczonški mudry pohan, hdyž wo wēcznym žiwjenju wišasche, wupraji, so je to jara njewēsta a thabłata wēz, hdyž chze šchtō dopokasacž, so je wēczne žiwjenje. Tajšch wuškēmowow je dženkniški džēn tež bjes kšesczjjanami došč, kiž do žaneho wēcz- nego žiwjenja njewērja a praji: „Njenadžizy šmy šo narodžili a potom šandžemy, jato bychmy nihdy njebnli.“ Pschetož woni nadžije nimaju, so budže šwjate žiwjenje šapščanene a njerodža ničžo wo tu cžescž, kotruž cžište dušche dostanu. Šn. mudr. 2, 2. 20. — Ty pač šnano, lubj cžitarjo, do wēczneho žiwjenja wēřišč, pschindžeš pač tež po šmjerczi do njeho? Křhřstuf chze jenož šwojim wowzam, kiž jeho hłōš kšyšcha a ša nim du, wēczne žiwjenje dacž. Šsnano ty bjes nje nješkuschesch, dokelž Bože šłowo šapšiwasch, tač so na nje nješedžbujesch a je porēdko kšyšchisch, hacž runje by to hušcziško mohł. Pschetož Křhřstuf praji: „Šchtōž wot Boha je, tōn pošlucha na Bože šłowo, teho dla wy njepošluchače, dokelž wy wot Boha nješcže.“ Jan. 8, 47. — Šdy by tež Bože šłowo kšyšchaf, tola pač po nim nječinił, ale cžinił, šchtōž šo tebi špodoba, Křhřstuf tebi tež wēcznu sbōžnoscž dacž njemōže. Šklyšch, šchtōž šwjaty Šakub praji: „Budžeje pač cžinjerjo teho šłowa, a niž jeno pošlucharjo, s kotrymž wy šo šami šjebacže.“ Šak. 1, 22. Tehdy šjebasch šo šam se šamym kšyšchenjom Božeho šłowa, hdyž po nim nječinišch, so by wēczne žiwjenje dostaf, dokelž bjes wowzy Křhřstufowe nješkuschesch, ale

bjes kōšty, kiž budža na tamnym dnju t lēwizy Křhřstufowej po- stajeni, ty pač, lubj pschecželo, kiž hłōš Křhřstufowy w jeho šłowje kšyšchisch a tež jemu pošluchašch, kiž ty nješy šabncziwo pošluchar, ale cžinjer Božeho šłowa, wješel šo, dokelž stej tebi njebjō a sbōžnoscž wēštej. My špēwamy w kšesczjjanškej wēře: „Šo cžaknej šmjerczi je žiwjenje nam hotowe w tej wēcznoscži.“ Na tym nochžyl dwēlowacž, ale rjekł štroštnje s šawōtom: „Ša wēm, komu ja wēřil šym, a šym wēřty, so wōn mōžny je, mōj wotkād wobarnowacž hacž do tamneho dnja.“ 2 Tim. 1, 12. Wopomni wšchaf, šchtō to rēka, w njebešach a pschi Křhřstufu w krašnoscži byčž, hdyž ty ničžo wo nušy, ničžo wo šrudnoscži, ničžo wo žakoscži kšyšchecž njebudžesch, ale smējesch žiwjenje a wšcheho došč:

My b'džemy w njebjū wostacž:
Tam krašne dary dostacž.

„Tola!“ je rjane šłowo.

Šłōš: Džerž šo ducho hotowy.

„Tola“ rjane šłowo je,
Šraji moja wēra;
„Tola!“ šašo praju ja,
Šdyž ja nimam mēra,
Tola ja s wyšoka
Šteju w krašnym šbožu,
Wješelicž šo mōžu.

Šyle cžiči chzu ja byčž
A šo t Bohu džeržecž
We wēře, kaž Bōh b'dže chzycž,
Wōn mje budže šdžeržecž:
Tak mam ja, pschecžela:
Štroštuje mje wēscže
Pschezo w kōždym mēscže.

Šacž ja runje thudy šym,
Drusy pač šo hordža;
Tola njecham, njem'žu tym
Šunacž šo, njech hordža;
Šdyž tōn šwēt mje chze nēł
Pschescžehacž a hanicž:
„Tola!“ chzu ja prajicž:

„Tola“, šašo praju ja,
„Šesuš je mōj sbōžnik,
Š luboscju šo ša mnje da,
Wōn je mōj wumōžnik:
Pschela tu ša mnje wšchu
Drohu krej na kšyžu,
Duž šo t njemu bližu.“

Wōn je moja nadžija,
Šdyž ta šmjercž mje jima,
Duž šaš' „tola“ praju ja,
Mje mōj Šesuš pschima
We šmjerczi, t wēcznoscži
Dowjedže mje wēscže:
Tam šym w sbōžnym mēscže.

©. Š.

Bōh to chze!

Muhamedanski šwjate ewangelijon.

Bēšche wjeczor 9. junija prjedawšcheho lēta, jako na mojim pučžowanju do Persišteje horu Ararat prēni raš wuhladach. Bēchmy po drošy, kiž mēsto Tiflis s persištej mjesu šjenoczi, wjazore hodžiny po ruškej trōžzy pojēli, hdyž na wjerch pošlednjeje hōrki, kiž naš wot stareho mēsta Erivan dželešche, dōndžechmy.

S majestostnej a wulkotnej pychu šo sbēhasche psched našchimaj woczomaj hora Ararat. Žana hora na šemi — tač mēnja wšchitzy pučžowarjo — jej na rjanoscži podobna njeje. Wjšchšcha, dnyli hora Montblank, šo won sbēha s runiny a došaha, s bēkej šnehowej fromu pschena, do mōdreho njebjā raššcheho kraja. Šklōnzo, kiž šo runje khowasche, poliwasche dostojny šlēborny wjerch hōbrškeje hory s rōžnym kšyšcžom wjeczornjch šmērkow. Poč hodžiny pošdžišcho šwētlesche šo jeho wjerch pod šybolatymi hwēšdami, t kotrymž bē nēhdy Abraham horje hladač. Šašnje a moju wutrobu hnujazy šteji wobras hory Ararat štajnje psched mojej dušchu, tač husto hacž na nju špomnju. Wot tudy šupachu thwalbne a džakne wopory muža Noah po lijenzy horje, wot tuteho mēsta šo wupšchescžerasche cžlowiška šchlachta na psches Božu hnadu s nowa darjenu šemju. Wot tudy kšincžesche předomanje wot Šesom Křhřsta, Tu ma, hdyž psches 1200 lēt muhamedanska cžemnosč je ludy tam pschitřywač, předomanje wot Křhřstufa bjes Muhamedanski kšincžecž. To je žakostna duchowna mōž, kiž tu psched nami šo wupšchescžera.

200 milijonow ludži leži w šwjastach cžemnosče Šslamoweje wučžby. Hiščeje pschezo šo pschisporja mōž šalščneho profety. Šak mačo je kšesczjjanške mišionstwo, kiž w Afrizy džēla, došonjačo, pornjo wobroczenjam žylyh africanskich ludow t Šslamowej wučžbe. Šakie w minjenym lēcže je wulki lud šabylow, kiž drje bē w pošlednich lēštotetkach na kšesczjjanškim pošnacžu pschezo bōle wotebjerač, t muhamedanstwu pschēstupik. Šižo šmahuje šo thorhoj

